Господи,
колко си хубава!

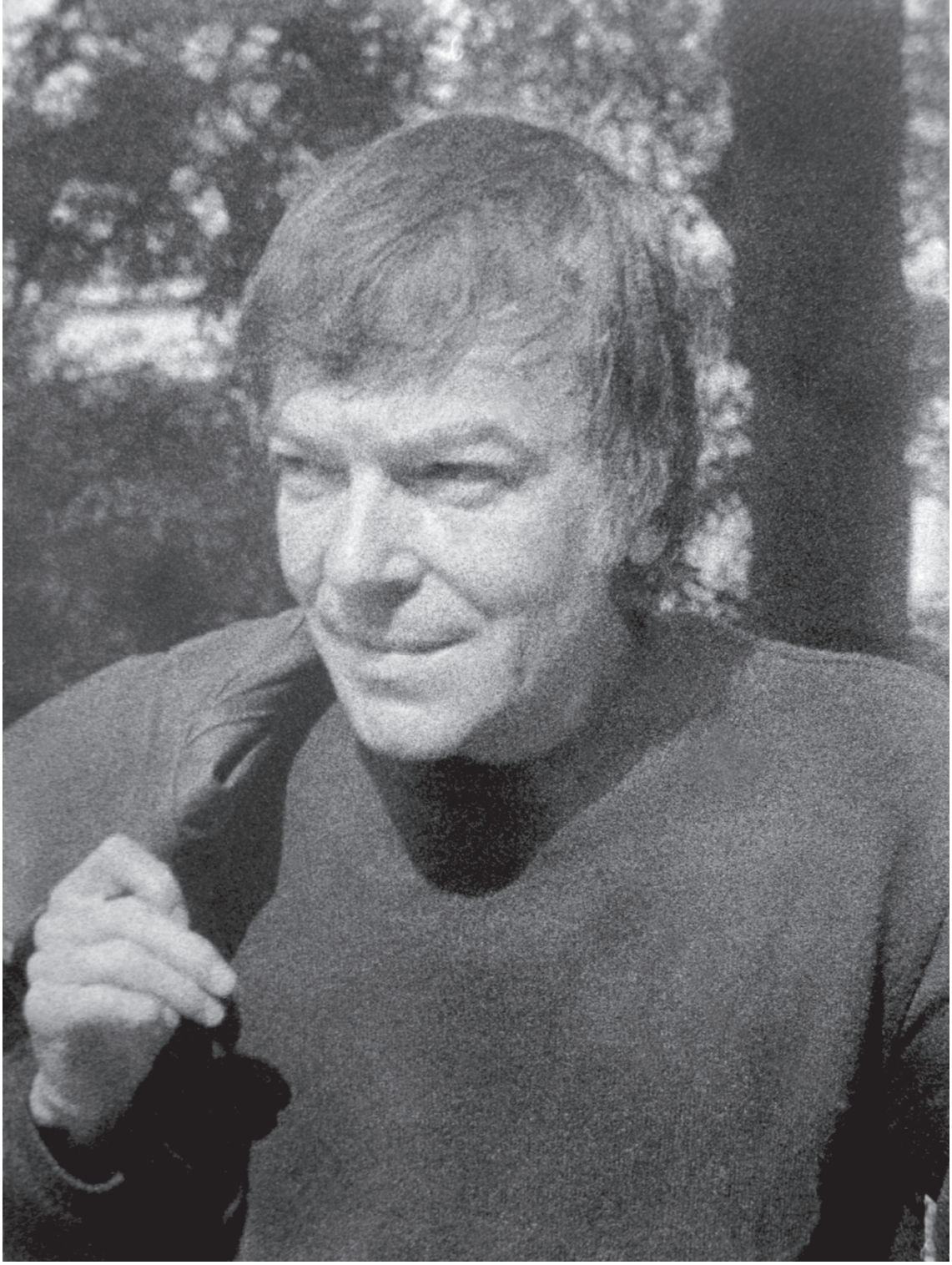

ХРИСТО ФОТЕВ

роден на 25 март, Благовещение, 1934 г.

Колко си хубава!
Господи,
колко си хубава!

25 МАРТ – БЛАГОВЕЩЕНИЕ И ДЕН НА ОБИЧАНАТА ЖЕНА

ХРИСТО ФОТЕВ (1934-2002-2011)

„Ще родиш Син
и ще го наречеш с името Иисус" (Лука 1: 31).

25 март – благата вест, че след девет месеца ще се роди Христос-Спасителят (отслужва се утринна златна литургия). На този ден преди 77 години се ражда Христо Фотев-поетът, който написа най-лиричната възхвала на жените:

Жени, вий идвахте срещу ми!
Как стъпвахте! Аз бях готов!
Готов бях за живот и дупи –
узряла за вашата любов...
Жени, вий идвате срещу ми!
Как стъпвате! Не съм готов...
Забравям всичките си дупи
и онемявам от
любов!
... Благодаря ви
за всяка милост и живот!
Живейте вий! Бъдете здрави!
И хубави... Вървете вий
докрай през всичките сезони
и възрасти...

Роден на Благовещение с име Христо: символ, че се ражда поетичен астрал на Лорка. В сърцето на метафорите, Лорка и Фотев споделят лирични цветове, образи и мелодии. Хронология на талантите: почти в една и съща година андалуският брат е убит и се ражда бургаският – за да продължи мисията. Природата винаги оставя поне един дежурен поет в света...

Този път бе редът на Христо Фотев - приятел на всички гларуси и делфини – не само на Бургас, *защото морето е навсякъде море*. Но да оставим делфините да плуват и да започнем утринната златна литургия за Поета.

Бях на самия връх на тойта младост.
Бях див, несъразмерен и красив.
Обичах те без милост аз – със ярост –
и се учудвам, че останах жив.
...И пак сънувам оня светъл хаос...
(Не подозирах, а съм бил щастлив.)
Обичах те без милост аз – със ярост.
И съжалявам, че останах жив.

Ако беше жив, а можеше да бъде жив...

Но аз съм жив – на гарата съм в девет.
...Приемам възхитителния риск
да бъда жив, не някакъв излишен
и мъртъв Христо Фотев да съм аз:
Роден в Истанбул. Седемдесет и четири годишен!
Но българин. И жител
на Бургас.

Присъствие в отсъствието

Най-страшното
не е смъртта ни, може би ужасното
е, че сме приживе във тъмната й пластика!

Това напомня за древнокитайското учение Yin-Yang - всяко явление съдържа в себе си и противоположното на него – нощ и ден, тъмно и светло, жена и мъж, луна и слънце, болест и здраве, смърт и раждане. Китайците вярват, че представени така, явленията и промените (*changes*) могат лесно (*easy*) да се възприемат и обясняват. Както и "присъствие в отсъствието", описано в *The Book of Ease*, наричана още *The Book of Changes*.

Така 77 години с или 9 години без Христо Фотев (1934–2002–2011) са цикли на явлението Фотев. Някой може да запита защо търсим мъртвите сред живите - обратно на "защо търсите живите сред мъртвите", изречено от жените пред гроба на Исус Христос. Няма доказателство? – "отсъствието на доказателство не е доказателство за отсъствие."

Вие казвате: в земята той не мисли.
Нима като не мисли – не живее?
Ний просто не разбираме езика
на хората които са в земята...
(И той престава да разбира нашия.)
...Любими,
неповторими същества, с които
живея аз сред живите – безшумно –
до рамото – отляво – на смъртта.

ХРИСТО, КЪДЕТО И ДА СИ:

в „Тоя влак за Бургас е тъй бавен...
Под всички покриви, във всички влакове!
Във вички самолети едновременно!
Със всички стюардеси и без никоя!
... Завинаги
във въздуха – между морето и небето – някъде
на гларусите в скръбното арго
или в ложата на Рая –

ОБИЧАМЕ ТЕ!

Чу ли трогателните жестове на чашите? На Благовещение 2006-та делфините от всички морета се събраха на тържествена литургия за теб. Тогава се появява идеята да превърнат 25 март – твоя рожден ден - в Ден на обичаната жена. И ние, а след нас децата и внуците ни - щафети на любовта - да пренасят най-лиричния, най-бургаския, фотевския поздрав към жената:

Колко си хубава!
Господи,
колко си хубава!

Балю Балев, Весела Белева, Христо Боранов, Николай Божков, Иван Бубалов, Камен Вълчанов, Петър Генев, Данко Георгиев, Веселин Джендов, Добри Добрев, Петър Доков, Петър Желев, Калоян Иванов, Вълчо Йорданов, Георги Калагларски, Николай Камбуров, Иван Карайотов, Милко Коларов, Нелко Коларов, Димитър Костов, Коста Костов, Васил Лаков, Михаил Мутафов, Николай Николов, Веселка Николова, Иван Обретенов, Динчо Палазов, Милко Петров, Никола Проданов, Коста Радев, Георги Райков, Петър Райков, Георги Силенов, Людмил Станев, Людмил Станчев, Мак Станчев, Валентин Стоев, Стоян Стоев, Александър Стойчев, Иван Танчев, Николай Темнялов, Димитър Томов, Антон Тончев, Илиян Троянски, Георги Чалдъков, Николай Чалдъков

март 2011
Бургас-Варна-София

Колко си хубава!

На М.К.

Колко си хубава!
Господи,
колко си хубава!

Колко са хубави ръцете ти.
И нозете ти колко са хубави.
И очите ти колко са хубави.
И косите ти колко са хубави

Не се измъчвай повече - обичай ме!
Не се щади - обичай ме!
Обичай ме
със истинската сила на ръцете си,
нозете си, очите си - със цялото
изящество на техните движения.
Повярвай ми завинаги - и никога
ти няма да си глупава - обичай ме!
И да си зла - обичай ме!
Обичай ме!
По улиците, след това по стълбите,
особено по стълбите си хубава.
Със дрехи и без дрехи, непрекъснато
си хубава... Най-хубава си в стаята.
Във тъмното, когато си със гребена.
И гребенът потъва във косите ти.
Косите ти са пълни с електричество -
докосна ли ги, ще засветя в тъмното.
Наистина си хубава - повярвай ми.

И се старай до края да си хубава.
Не толкова за мене, а за себе си,
дърветата, прозорците и хората.
Не разрушавай бързо красотата си
с ревниви подозрения - прощавай ми
внезапните пропадания някъде -
не прекалявай, моля те, с цигарите.
Не ме изгубвай никога - откривай ме,
изпълвай ме с детинско изумление.
Отново да се уверя в ръцете ти,
в нозете ти, в очите ти... Обичай ме!
Как искам да те задържа завинаги.
Да те обичам винаги -
завинаги.
И колко ми е невъзможно... Колко си
ти пясъчна... И моля те, не казвай ми,
че искаш да ме задържиш завинаги,
да ме обичаш винаги,
завинаги.

Колко си хубава!
Господи,
колко си хубава!

Колко са хубави ръцете ти.
И нозете ти колко са хубави.
И очите ти колко са хубави.
И косите ти колко са хубави.

Колко си хубава!
Господи,
колко си истинска.

Прилича ти старинната прическа.
Прилича ти, като че ли ме гледа
тракийката от приказната фреска,
направена от влюбени прадеди.

О, ще изрежа на скалата сива
главата ти, косите разпилени...
Да знаят колко си била красива
жените неродени.

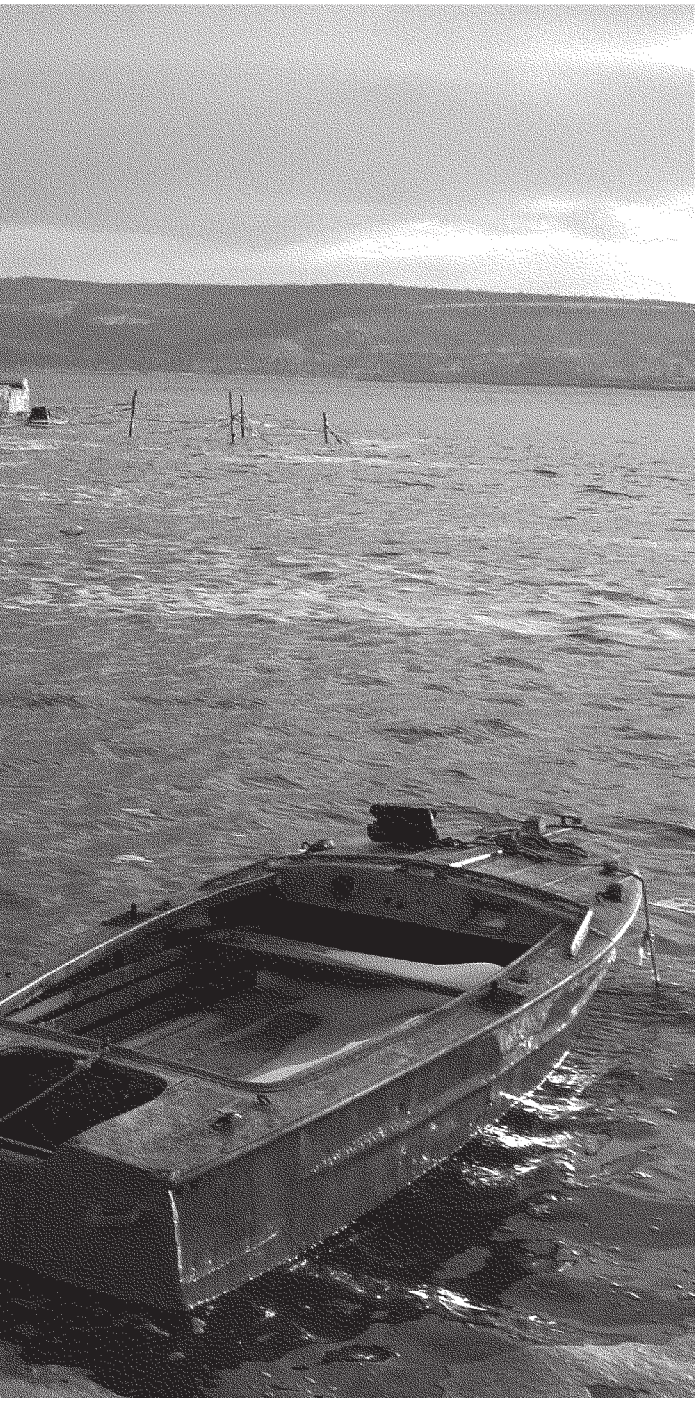

Наистина ли си отива лятото?
Наистина ли? Лятото ме гледаше.
С очите си отново ме целуваше.
А вятърът се блъскаше във роклята,
прегръщаше нозете й, докосваше
по устните й сянката на залеза
и цялата неспирно я люлееше -
завиждаха му може би ръцете ми...
Завинаги ли? Лятото ме гледаше.
Очите му отново обещаваха
завръщане, по-хубаво от първото -
ний, влюбените, вярваме на лятото.
Ний, влюбените, винаги потъваме
в очите му дълбоки -
в най-дълбокото,
където са зелените съзвездия
на сълзите... Ний вечно се усмихваме.
И устните ни вечно са уплашени.
И вечно, вечно, вечно искаме
да задържим за минута лятото.
Наистина ли си отива лятото?
Наистина ли? Бързо се притискаме.
И махаме с ръцете си... И гларуса,
и вятъра, и залеза тържествено
ще съобщят на всеки, че за София
със влака в десет си замина лятото.

По дяволите! Всичко е известно.
Известно е. Но все пак оставете ме
да се удавя в погледа на лятото.
Да ме вълнува беглото докосване
на медните й колене...
И в пръстите,
замрежили лицето ми изопнато,
да прозвучат тръстиките созополски.
Какво, че е известно. Оставете ме
да й говоря и да вярвам с някакво
забравено, детинско изумление,
че ме обича, че е много влюбена,
че винаги ще ме обича... Лятото
ми маха дълго със ръка...
Ах, лятото
не искаше да си отиде...

издава "Ателие '89", atelie89@abv.bg
автор Георги Чалдъков
фотографии Николай Чалдъков, www.chaldakov.com
графичен дизайн Петър Желев

Разпространява се безплатно